

O czym rozmawiać po spektaklu „Dopóki się bawimy”

(MINIPRZEWODNIK DLA DZIECI I DOROSŁYCH)

GRA

Co jeśli „Dopóki się bawimy” to spektakl, który ma kształt i rytm placu zabaw? Placu, na którym gry pomiędzy tancerzami i muzykami, dziećmi i dorosłymi toczą się nieustannie i stają się punktem wyjścia dla każdego ruchu, dźwięku i dla każdej interpretacji. Reguły tej gry się zmieniają, zabawa się zaczyna, kończy i przechodzi w następną. Ustalone zasady działania są jak ścieżki, po których performerzy wspólnie poruszają się, słuchając, obserwując i czując siebie nawzajem. Czasem podążają za sobą, naśladują się, odpowiadają, manipulują przedmiotami, skarpetkami i swoimi ciałami, a czasem też ignorują propozycje zaproszenia do zabawy. Co jeśli uznamy grę za niewyczerpane źródło impulsów, prowadzących do kolejnych zabaw i sprawdzania pomysłów, w których ruch i muzyka przeplatają się w tańczących ciałach, tych małych i dużych?

RELACJE

Co jeśli gra to spotkanie? Co jeśli gra to odbicie relacji między ludźmi? Kto ustala tam zasady, a kto za nimi podąża? Kto się dołącza, a kto rezygnuje? Kto nadaje rytm, a kto melodię? Czy sposób, w jaki ludzie się bawią, odzwierciedla ich relację? Czy mogą sobie zaufać? Czy znają swoje granice? Czy razem mogą zbudować ruchy, które łączą się we wspólną choreografię? Czy mogą razem połączyć dźwięki, które splatają się w magiczną harmonię? Czy gra pozwala nam na swobodę, czy raczej narzuca nam reguły? Czy gra może pokazać nam naszą prawdziwą naturę? Co jeśli sposób, w jaki gramy, odzwierciedla to, jak odnosimy się do siebie samych?

TANIEC

Co jeśli inspiracją dla materiału tanecznego są dzieci – mistrzowie impulsywności i spontaniczności? Co jeśli taniec to sposób pojmowania i rozumienia świata oraz siebie nawzajem? Co jeśli taniec wykracza poza znane kroki i pozy, a wkracza w miejsce gry, w której reguły, siła grawitacji, inercja, waga i wrażliwość poszczególnych osób definiują, czym on się staje? Czy taniec musi być piękny i estetyczny, czy może być też straszny, radykalny i autentyczny, równy i nierówny, monumentalny i subtelny, śmieszny i przerażający?

OPOWIEŚĆ

Co jeśli „Dopóki się bawimy” zaprasza nas do świata, w którym obowiązują specjalne zasady i kryją się niewyjaśnione tajemnice? Co jeśli spektakl zamiast jednej historii opowiada nam ich wiele? Wątki zaczynają się, kończą, zmieniają i powracają, nagle przerywają się, wybuchają. Może z czymś nam się kojarzą słyszane melodie i obrazy? Może coś nam przypominają ruchy i bezruchy, taniec, gry i zabawy? Czy taneczne działania mogą być formą poszukiwania, próbą odkrywania, zrozumienia siebie samego i siebie nawzajem? Czy spektakl może wyglądać i brzmieć zupełnie inaczej dla każdego z nas?

DZIECI I DOROŚLI PERFORMERZY

Co jeśli dorośli i dzieci grają razem? Z uwagą i wrażliwością słuchają i obserwują się nawzajem, partnerują sobie i tańczą, wygłupiają się i spierają, grają i dbają o siebie. Czy „Dopóki się bawimy” to rzeczywistość, w której te same zasady obowiązują dorosłych i dzieci? Każdy indywidualnie, bez wyjątku, wnosi własną jakość, energię i taniec, własne zasady, które negocjuje z innymi. Co jeśli spotkanie i wspólne działanie – gra dorosłych i dzieci – wypełnione jest wrażliwością i troską, szacunkiem i ciekawością wobec siebie nawzajem? Czy połączenie tańczących i grających ludzi w różnym wieku może nam mówić o możliwości porozumienia i zrozumienia? Czy poprzez to może pokazać nam coś uniwersalnego – nadzieję?

Zadanie #1

TANIEC POŁĄCZONY ODDECHEM

Zacznijcie od oddechu. Oddychajcie razem, w tym samym tempie, w tym samym miejscu. Wdech i wydech mogą mieć różne długości. Sprawdźcie to. Teraz do oddechu dodajcie ruch. Wdech, jeden ruch. Wydech, drugi ruch. Słuchajcie swoich oddechów, poczujcie swój ruch. Poruszacie się w tym samym tempie, niczego nie ustalacie, ale uważnie siebie słuchacie! Taniec może być ogromny lub też bardzo mały, prawie niezauważalny. Tańczycie razem, oddychając.

Zadanie #2

W POSZUKIWANIU ZASAD GRY

Zacznijcie grać. Bez ustalania zasad. To jest gra taneczna, angażująca całe wasze ciało i cały umysł. Proponujcie różne ruchy i rozwiązania, odpowiadajcie działaniem na to, co się dzieje. Czy dostrzegacie pewne prawidłowości, czy ustanawiają się właśnie reguły gry? Grajcie aż do momentu, kiedy gra się skończy. Wtedy możecie porozmawiać o tym, co zaobserwowaliście, co było w tej grze ciekawego i jakie były jej zasady.

Zadanie #3

ROZMOWA BEZ SŁÓW

Zacznijcie od ciszy. Ustalcie, kto będzie wydawał różne dźwięki, a kto będzie tańczył. Na jedną wypowiedź dźwiękową przypada jedna wypowiedź taneczna. Dźwięk, taniec, dźwięk, taniec, dźwięk... Słuchajcie dźwięków i obserwujcie uważnie swoje ruchy. Co „mówi” do was druga osoba? Jak to rozumiecie? W jaki sposób możecie odpowiedzieć na to, co usłyszeliście lub zobaczyliście? Kiedy rozmowa dobiegnie końca, możecie zmienić role lub zacząć to samo ćwiczenie od wypowiedzi tanecznej, na którą odpowiedzią jest dźwięk. Czy możecie zrozumieć się bez używania żadnych słów?

Autorka przewodnika:

Katarzyna Ustowska

